

از آثار و نوشته های مورخان و جهانگردان پیداست که بافتن جزو اولین هنرها و صنایع قبیله های پراکنده انسانها بوده است .

می توان گفت بافتن پارچه و گلیم تقریباً از یک زمان رواج یافته است. حتی می توان گفت که انسان پیش از آنکه دست به ساختن خانه بزند، اقدام به بافتن کرده است . برای بافتن پارچه از الیاف ظریف تر و برای بافتن گلیم از الیاف ضخیم تر استفاده می کرده است.

در سال 1949 در سرزمین روسیه یک قطعه قالی به نام قالی (پازیریک) به حال انجماد، پیدا شد که مربوط به 350 تا 500 سال قبل از میلاد مسیح بوده است و به این ترتیب وجود قالی و گلیم در تمدنهای باستانی فلات ایران ثابت گردید. فرش یاد شده دارای 3600 گره متقارن در هر دسیمتر مربع می باشد.

نقش آن قالی بیانگر این است که برای رسیدن به چنین مهارتی در قالبی بافی لازم است که بافنده از یک سنت حداقل هزار ساله برخوردار باشد. بدین ترتیب تاریخ پیدایش هنر گلیم بافی و قالی بافی در ایران حدوداً بین 1500 تا 2000 سال قبل از میلاد تعیین شد. از آنجایی که گلیم زودتر از قالی بافته شده تاریخ گلیم بافی به 3000 سال پیش از میلاد عنوان شده، که تاریخ آغاز نساجی است و از وسایل بافتنی که از بهشهر به دست آمده و تاریخ آن متعلق به 600 سال قبل از میلاد است ، نشان می دهد که از موی بز و گوسفند استفاده می شده است. اما در مورد پارچه مشخص نیست که از همین الیاف استفاده می کردند یا نه. در تپه های سیلک کاشان نمونه بافت پارچه متعلق به 4700 سال پیش به دست آمده است.

در حال حاضر گلیم وسیله ای است که به عنوان زیر انداز و پرده در چادرها و محل های عمومی نظیر قهوه خانه ها و نیز در تهیه لوازم زندگی و کار، مانند رختخواب بند (چادر شب)، سجاده، خورجین، جوال دیوارهای چادر، جل اسب، پستی، سفره و ... استفاده می شود که در این مقوله توضیح داده شده است. لازم به ذکر است که بافت گلیم و استفاده از آن تقریباً در تمام نقاط ایران رایج است.